

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 367/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Súkeníkom, Stred 60/55, Považská Bystrica, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 67/2015-48 z 28. októbra 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 1/2016 zo 7. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 27. apríla 2017

sa [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 S 67/2015-48 z 28. októbra 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 1/2016 zo 7. februára 2017 a ktorým by napadnuté rozsudky všeobecných súdov zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľ zároveň požiadal, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a nariadil mestu Žilina ako stavebnému úradu zdržať sa výkonu rozhodnutia č. 186/2013-1664/2015-OS-DRA z 15. januára 2015.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou doručenou krajskému súdu 11. mája 2015 domáhal podľa v tom čase účinného § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) preskúmania rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „druhostupňový správny orgán“), č. OU-ZA-OVBP2-2015/009954/Kod z 25. marca 2015, ktorým podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiu mesta Žilina (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. 21869/2013-22052/2014-OS-DRA z 25. apríla 2014, ktorým mu ako vlastníkovi nariadil odstránenie stavby – objektu pri [REDACTED] – nachádzajúcej sa *«na pozemku register „C“ parc č. [REDACTED] [REDACTED]»*, a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. Sťažovateľ v žalobe namietal, že rozhodnutie druhostupňového správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, keďže (už) svojím predchádzajúcim rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2014/17021/Kod z 24. júla 2014 rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 21869/2013-22052/2014-OS-DRA z 25. apríla 2014 zrušil a vec mu vrátil na nové prejedanie a rozhodnutie veci.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol, pretože zo správneho spisu považoval za preukázané, že druhostupňový správny orgán *„pod č. k. OU-ZA-OVBP2-2015/009954/Kod zo dňa*

27. 05. 2015 vydal oznámenie o oprave chyby. Poukázal v ňom na ust. § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. s tým, že žalovaný v odvolacom rozhodnutí v jeho výrokovej časti pri prepisovaní uviedol označenie rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu mesta Žilina pod č. 21869/2013-22052/2014-OS-DRA zo dňa 25. 04. 2014 nesprávne, ktoré nedopatrením prevzal z jeho pôvodného rozhodnutia, ktoré však bolo v odvolacom konaní zrušené, týmto opravil túto zrejmú nesprávnosť, o ktorej týmto oznámením aj upovedomuje účastníkov konania, takže správne číslo a deň vyhotovenia prvostupňového rozhodnutia je č. 21869/2013-1664/2015-OS-DRA zo dňa 15. 01. 2015.“. Z administratívneho spisu považoval krajský súd za preukázané aj to, že uvedené oznámenie o oprave chyby bolo 1. júna 2015 doručené sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi. S poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ v žalobe vymedzil len jeden žalobný dôvod, a to nepreskúmateľnosť, resp. nezrozumiteľnosť rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, krajský súd dospel k záveru, že „išlo v danom prípade o opravu chyby v písaní, ktorá spočívala v chybne označenom rozhodnutí prvostupňového správneho orgánu, ktoré napokon žalovaný potvrdil. Je zrejmé, že takúto opravu je možné vykonať kedykoľvek počas konania, aj po právoplatnom skončení veci. Z uvedených dôvodov nie možné konštatovať, že by žalobca postupom žalovaného, resp. jeho rozhodnutím, resp. aj vykonanou opravou utrpel ujmu na svojich právach. Je zrejmé, že v danom prípade žalovaný opravil chybu v napadnutom rozhodnutí, ktorú možno považovať za chybu pri vyhotovovaní – pri písaní napadnutého rozhodnutia, ktorú chybu odstránil zákonom prípustným spôsobom cez ust. § 47 ods. 6 Správneho poriadku.“.

4. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 23. novembra 2015 odvolanie, v ktorom opätovne namietol nepreskúmateľnosť, resp. nezrozumiteľnosť rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu tvrdiac, že „rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a to výkladu a aplikácie ustanovenia § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb.“, keďže sa krajský súd nedostatočne vysporiadal s jeho žalobnou argumentáciou.

5. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

6. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnil v konaniach pred týmito súdmi, v sťažnosti namieta, že „z dôvodu nesprávneho procesného postupu orgánov verejnej moci a tiež súdov“ došlo k porušeniu jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd. Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým mu bolo nariadené odstránenie stavby, naďalej považuje za nezákonné, pričom vyslovuje presvedčenie, že „nesprávnym procesným postupom zo strany Okresného úradu Žilina, ktorý sa tento snažil napraviť *Oznámením o oprave chýb v písaní*“ počas prebiehajúceho súdneho konania, keď na sťažovateľ nemohol reagovať, ako aj nesprávnym výkladom § 47 Správneho poriadku krajským súdom a najvyšším súdom mu bolo „znemožnené, aby mohol efektívne aj v rámci súdneho prieskumu uviesť skutočnosti“ preukazujúce, že „objekt nemá charakter stavby v zmysle SZ a tiež to, že ak by aj takýto charakter mal, je v súlade s územným plánom Mesta Žilina, ktorý bol schválený neskôr“.

II.

7. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť

aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

8. Ústavný súd so zreteľom na dikciu ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde konštatuje, že hoci mu sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu spolu s návrhom doručil aj splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom, predmetné splnomocnenie bolo udelené výlučne „*na spísanie a podanie sťažnosti na porušenie základných práv splnomocniteľa podľa čl. 127 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Sžo 1/2016 zo dňa 7. 2. 2017*“, ktorého ako porušovateľa základných práv a slobôd označil v úvode aj v petite svojej sťažnosti, nie však napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý taktiež zahrnul do petitu sťažnosti.

9. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

10. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd opätovne pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Ústavný súd totiž už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 judikoval: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie

konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

12. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

13. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02,

I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd poznamenáva, že aj v prípade, ak by návrh sťažovateľa neobsahoval vadu opísanú v bode 8 tohto uznesenia, vzhľadom na to, že na preskúmanie napadnutého rozsudku krajského súdu bol v prvom rade príslušný najvyšší súd ako súd druhostupňový, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti by odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

15. V rámci predbežného prerokovania zvyšnej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie v záhlaví označených základných práv a slobôd napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ústavný súd so zreteľom na ním uplatnenú argumentáciu (bod 6) dospel k názoru, že sťažnosť nie je opodstatnená.

16. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

17. Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu (bod 5), ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd dospel k záveru, že *„krajský súd v danej veci postupoval vecne správne a skutkovo aj právne vyhodnotil stav veci v súlade so zákonom. Každý zákon nevyhnutne pred svojou aplikáciou potrebuje interpretáciu. Výklad jednotlivých pojmov zákona má vždy určité tolerančné rozpätie, ktoré je na jednej strane ohraničené reštriktívnym výkladom a na druhej strane extenzívnym výkladom. To všetko v záujme zachovania účelu, vnútornej logiky a systému zákona. Predpokladá, že účel zákona je upravený komplexne jednotlivými ustanoveniami. Na to však výklad jednotlivých pojmov orgánmi aplikujúcimi právo a predovšetkým správnym súdom musí byť pružný. Krajský súd v Žiline dal žalobcovi dostatočnú odpoveď s poukazom na znenia jednotlivých ustanovení zákona na daný prípad, kedy vecne správne uviedol, že chyba v písaní zo strany správneho orgánu bola napravená, pričom táto nespôsobovala ujmu na právach žalobcu, pretože z obsahu odôvodnenia rozhodnutia žalovaného bol zrejmý priebeh celého administratívneho konania ako aj povinnosť žalobcu odstrániť nelegálny objekt. V tomto prípade najvyšší súd dospel k záveru,*

že nesprávne uvedenie označenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (číslo a značka) druhostupňovým správnym orgánom je potrebné vyhodnotiť v kontexte danej veci ako formálnu náležitosť rozhodnutia, ktorú správny súd obvykle vyhodnotí ako zrejmu nesprávnosť v rozhodnutí. Zrejmá nesprávnosť vo výroku rozhodnutia správneho orgánu nie je takou vadou, ktorú by bolo možné subsumovať pod ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e) O. s. p. Preto nemá vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Nesprávne uvedenie čísla rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu vo výroku rozhodnutia žalovaného nezmenilo zmysel, účel a obsah rozhodnutia a takáto chyba v písaní nespôsobila nepreskúmateľnosť rozhodnutia žalovaného, keďže samotný žalobca mal vedomosť o časovej následnosti vydávania týchto rozhodnutí, pretože tieto boli doručované jeho právnenému zástupcovi.“.

18. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd v tomto smere opätovne pripomína, že sám nie je skutkovým súdom, nevykonáva dokazovanie a neprislúcha mu ani právomoc nahrádzať závery všeobecných súdov, pokiaľ sú tieto riadne odôvodnené, konzistentné a vo všetkých aspektoch zodpovedajúce požiadavkám vyplývajúcim z ústavnoprávnych garancií.

19. Tvrdenie sťažovateľa o nemožnosti preukázať všeobecným súdom, že „objekt nemá charakter stavby v zmysle SZ a tiež to, že ak by aj takýto charakter mal, je v súlade s územným plánom Mesta Žilina, ktorý bol schválený neskôr“, ani tvrdenie sťažovateľa o nemožnosti reagovať na oznámenie druhostupňového správneho orgánu č. k. OU-ZA-OVBP2-2015/009954/Kod z 27. mája 2015, ktoré bolo jeho právnenému zástupcovi doručené 1. júna 2015, nie sú z ústavnoprávneho hľadiska relevantné, pričom vzhľadom na obsah podanej žaloby a odvolania, ako aj na dátum vydania napadnutého rozsudku krajského súdu (28. októbra 2015) ani nenachádzajú oporu v pripojenej dokumentácii. Ústavný súd z hľadiska rešpektovania základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu preto nepovažoval za potrebné dôkladnejšie analyzovať spôsob, akým sa

s jeho odvolacou námietkou (bod 4) najvyšší súd vysporiadal. Podklady, ktoré sťažovateľ ústavnému súdu predložil pre účely podpory svojich tvrdení a splnenia svojej dôkaznej povinnosti, nesignalizujú nedostatky v úvahách a záveroch najvyššieho súdu, ktoré by svedčili v prospech možnosti porušenia niektorého z práv zahrnutých do sťažnostného petitu.

20. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. A keďže z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

22. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2017